

[Erhard Jakobson]

danske penge i udlandet eller køber udenlandske penge i Danmark og bruger dem, og derved fremkommer underskuddet.

Det er det glimrende erhvervsliv, som hr. Glistrup så udmærket talte om – og jeg er dér ganske enig med hr. Glistrup – der skaffer os valutaunderskuddet. Nogle sælger i udlandet, men de fleste køber i udlandet, og alt i alt er der altså flere, der køber end sælger, og der købes for mere, end der sælges, og derved får vi underskuddet. Men det er da ikke folketinget, der gør det. Det betyder ikke, at vi intet kan gøre, det betyder bare, at det ikke primært er folketingets forbrug, der skal skæres ned, det er borgernes forbrug, der skal skæres ned; blot den sandhed måtte trænge ud og trænge igennem, at der ikke er nogen anden vej. Når man bliver ved med at tale om, hvor forfærdeligt underskuddet og den voksende gæld er, er der kun én ting at gøre, og det er at sige folk sandheden: I skal have færre penge at bruge! Derfor er i hvert fald det at foreslå skattelettelse det samme som at anbefale en boksehandske til et blåt øje; at give borgerne endnu flere penge til rådighed er den fuldstændige galimatias, hvis talen er om at reducere valutaunderskuddet.

Men her siger jeg skattelettelse i almindelighed. Centrum-demokraterne er ganske enige med borgerlige partier i, at en skattelettelse til store dele af erhvervslivet naturligvis kan være på sin plads. Centrum-demokraterne har tilkendegivet – men selvfølgelig ikke med chance for at få det ind i forhandlingerne, og det siger vi ikke noget til – at hvis man over ti år helt fjernede formueskatten, selskabsskatten, kapitalvindingsafgiften og grundskyldsaafgiften, så ville man lette erhvervslivets vilkår ganske væsentligt. Gradvis og alene det, at man begyndte på det, ville stille erhvervslivet noget i udsigt, som gav optimisme og tillid til, at man roligt kunne investere. Her mener vi at muligheden ligger. På kort sigt er der ikke store muligheder.

Hvad specielt indkomstpoltikken angår, tror jeg, den er afskrevet fra alle sider. Der er endnu nogle, der taler om den, men jeg tror ikke, der er nogen, der tror på den. Jeg håber, at regeringen vil fastholde det synspunkt, som statsministeren har tilkendegivet, nemlig at næste gang, der er overenskomstforhandlinger, bliver det parterne selv, der kommer til at stå med ansvaret. Det kan ikke være rigtigt, at folketinget den ene gang efter

den anden skal gribe ind og derefter skældes ud for, at man giver for meget, og at man giver for lidt. Lad erhvervslivet prøve selv, lad dem bære byrderne, og befolkningen må jo så affinde sig med det. Jeg kan da godt se, at der kommer et problem: det vil ikke vare længe, før der bliver stoppet for noget, som det er ubehageligt for folk at affinde sig med, og måske kan regeringen ikke stå for det, men bliver nødt til at gribe ind, om ikke før så når man stopper bryggerierne; det vil jo nærme sig en national katastrofe i hvert fald. Okay, så kan man gribe ind, men i starten skal parterne have lov til selv at bære ansvaret.

Må jeg til sidst sige, at statsministerens opfordring til også at være med i et fremtidigt forlig tager vi med glæde imod, men det er under én forudsætning, og det er, at socialdemokraterne også i de fremtidige forligsforhandlinger afstår fra at gennemføre socialdemokratiske mærkesager. Dette er fra CDs side et klart nej til hele rækken af ØD-tanker og tanker om at gribe ind i erhvervslivet og hæmme arbejdsgiverne, underminere arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det er et klart nej til at fjerne fradragsretten for renteudgifter, hvad enten det er over socialindkomstbegræbets ændring eller på anden måde. Vi vil heller ikke støtte forskellige ministre, der udtaler sig mere eller mindre kluntet; dér er heller ingen forligsmuligheder.

Men der er forligsmuligheder, hvis man kan forhandle på den måde, som det er sket her. Jeg har sagt det en gang før, og jeg vil gentage det: centrum-demokraterne slår sig ikke på brystet for disse forhandlinger, ikke blot fordi det ikke er det store, der er nået, men navnlig fordi der er lige så meget ros til regeringen og til et stort parti i, at det imødekommer små partiers ønske, som der omvendt ville være i, at de små partier har opnået det. Det er nu engang ved en forhandling sådan, at der er lige så stor ære til den, der bøjer sig, som til den, der opnår noget.

Endelig til allersidst dette: skulle situationen her i landet ændre sig, skulle vælgerne ved et kommende valg tilkendegive, at de hellere så en borgerlig mindretalsregering end den socialdemokratiske, så skal der ikke – og det siger jeg specielt med adresse til socialdemokraterne – være nogen tvivl om, at centrum-demokraterne meget gerne støtter en